

си пойде Одиссей отъ острова ея. Она нищеше да му докаже да разумѣе че онъ се е изгубилъ въ това кораблекрушеніе, а неговоѣ пришествіе на Феакійстѣмъ островѣ умолча. Телемахъ, кой отъ начала се бѣше предалъ скоро на радость, понеже го привѣтствова толко добро Калипсо, но послѣ позна лукавство ея и мудрыя совѣты, кои му Менторъ даваше. Отговори съ малу рѣчи: о богиня, прости скорби моеи: сега азъ не мога да направа друго, само да се оплача; може быти послѣ да имамъ поголѣму силу да искуса щастіе, кое ми ты приносишь: остави ме на тую минуту да оплача отца моего; ты знаешъ подобрѣ отъ мене за колико е жаленіе достоинъ.

Калипсо не дерзна да го понуди абіе повечъ, наипаче се претвори зацо бѣше прискорбна и жална за Одиссеа: но да найде подобро средство за да утѣши сердце младаго челоуѣка, пыта го какъ се случи кораблекрушеніе его, и сосъ каквы случаи достигна на нейныя краеморія. Історія моего не щастія, рѣче онъ, много е долга: не, не, отговори Калипсо; азъ желая да ю чуя, сотвори добро да ми ю повѣдашь. Она го сили много време, на послѣдокъ онъ не може да и противостои и поче тако:

Азъ пойдохъ отъ Итакій да отида да попытамъ другія цари, кои се бѣха вратили изъ Троадское обсажденіе заради нѣкоя вѣсть отъ отца моего обручницы на майка ми Пенелопа почудиха се заради моег отшествіе, понеже се нудехъ да го скривя отъ нихъ, като познахъ нихное лукавство. Несторъ, кого видѣхъ въ Пилосъ, и Менелай кой ме воспрія пріятелски въ Лакедемонія, не можеха да ме увѣ-